

Hans August Engelhardts prædiken 1. søndag efter trinitatis

Taler

Hans August Engelhardt
Sognepræst

Dato

22. juni 2025

Sted

Ramløse og Annisse kirker

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 16, vers 19-31

- 1 I dag kastes vi midt ud i en fortælling, en visdomshistorie, som både skræmmer og fascinerer. Jesus fortæller om to mænd: Lazarus, en fattig mand ved porten, og en rig mand, hvis navn historien ikke engang nævner.
- 5 Den rige mand forbliver navnløs, fanget bag sin egen rigdom og komfort. Han er isoleret bag en mur af velstand, blind for Lazarus' kummerlige eksistens på trappen til hans guldklædte husdør.
- 10 Pludselig tager fortællingen os med til Hades, underverdenen, hvor alting vendes på hovedet; sløret falder, så at sige, og vi får et glimt af en dybere sandhed: det er DEN RIGE MAND, som lider den kummerlige eksistens, om end han ikke vidste det, isoleret – nu i dødsrigets mørke - og fortvivlet råber han ud til Abraham om lindring! Men jeg synes hans råb afslører noget afgørende; det afslører, hvad der rent faktisk holder ham i mørket: "Send Lazarus for at køle
- 15 min brændende tunge!" Selv nu ser han ikke Lazarus som sin næste, som sin bror, men som en tjener, et instrument til lindring af hans ubehag. Hans ego-dyrkelse er intakt – stadig selvoptaget, stadig blind, fanget i Hades' dunkle støvrige.
- 20 Her falder sløret, og vi får et glimt af den grundlæggende synd, den egentlige arvesynd: Egoets fundamentale misforståelse af sig selv som universets centrum. Denne misforståelse splitter vores verden ad, og holder os fanget i et jerngreb hvor "magt har ret!"
- 25 Vi ser det lige nu i globale overskrifter, hvor mørke politiske skyer trækker op. En misforståelse der afføder en næsten dæmonisk ånd og en vilje til at lade hånt

om menneskeliv og skabelsens dybe sammenhæng. Vi mærker det i os selv, når store og små tanker om fortid og fremtid hindrer os i at leve i vores gudgivne NUTID. Vi bliver allesammen ofre og gerningsmænd i egoets endeløse spil,
30 hvor vores næste altid blot er et redskab.

Men evangeliet, den gode NYHED, insisterer på, at dette NETOP ER en misforståelse – og kan rettes op! Evangeliet insisterer på, at mørket i denne verden – uanset form og uanset larm – aldrig får det sidste ORD; altid blot er
35 skygger og støv!

Dåbens klare, brusende løfte, er GUDS diametrale modsvar til vores forvrængede ego. Dåben er nemlig langt mere end den dråbe vand, Lazarus fejlagtigt beder om; den er en brusende flod, et nådesbad, der bryder alle
40 dæmninger og åbner vores øjne for, at vi hører sammen, at vi deler én og samme sjæl og spirer i én og samme sang. Hvis vi tør tage den alvorligt, åbner dåben vores øjne for, at Guds adresse er ”nu og her” – at vores dybeste ”jeg” synges af Livets Gud; Han er altid med os, han har altid boet i os. Og det er samtidig det i faddere skal huske **dåbsbørnene** på – de er altid allerede elskede.

45 Jeg kommer her til at tænke på den unge dreng Shasta fra C.S. Lewis’ eventyrlige Narnia-bøger. Shasta vandrer en dag, på flugt, med tunge skridt gennem bjergenes tåge. Hele sit liv har han følt sig som skæbnens kastebold, vanrøgtet og alene. Men der, i sit livs tåge, mærker han pludselig en tilstedeværelse – én, som
50 går bag ham, uset, men mærkbar. Til sidst kan Shasta ikke holde fornemmelsen ud og råber: ”Hvem er du?” En blid stemme svarer: ”Jeg er én, der har ventet længe på at høre dig tale.”

I dét øjeblik krænger Shasta sit hjerte ud: ”Jeg er blevet jagtet af løver. Jeg har været slave. Flygtning! Jeg må være verdens mest uheldige dreng!” Nej, svarer
55 den usynlige ledsager blidt og træder frem som den udødelige løve Aslan.

”Det var mig, du ikke kan huske, der drev dig til sikkerhed som spæd. Det var mig, der jagtede dine heste for at føre dig bort fra faren. Det var mig, der var
60 katten, som holdt dig varm i nattens kulde.” Aslan, Livets knurrende Gud, havde båret ham hele vejen. Shasta indser med ét det, vi alle må indse: Der er én, som har ventet længe på at høre os tale. Én, som kalder os til at vågne op til den EVIGE intime FORBUNDETHED, vi deler – både med rige, blinde og magtfulde, såvel som syge, fattige og udstødte.

Hvis blot den rige mand havde vidst, hvad der ventede ham, ville han se, at det ikke bare var en dråbe vand, der ventede, men dåbens livgivende strøm. Den strøm, der gør mere end blot at køle tungen – den fortryllende strøm, der
70 forvandler hele vores væsen og bærer os ind i en virkelighed, der vibrerer af Guds eget liv, her og nu.

Dåbens fortryllende strøm af tro, håb og kærlighed er langt mere end fantasier; de er virkelighedens grundstof. Når vi tør kigge ud og op, opdager vi, at dette
75 grundstof altid har summet omkring os, og i os, men at vi har stået i vejen for os selv. Tør vi tro på dét løfte, som kun Livets Gud kan afgive, sættes vi, og nu lille **dåbsbørnene**, fri fra selvoptagethed, til at leve fuldt ud i Guds kosmiske fællesskab, som hinandens NÆSTE i én og samme sang. Da har mørkets kræfter intet at gribe fat i. Det er evangeliet.

80 Der er én, der har ventet længe på at høre os tale.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-august-engelhardts-praediken-1-sondag-efter-trinitatis>